

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/69/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118224324
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7118224324.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Borisa Brondoša v právnej veci žalobcu P. X., W. Q. Q., Y. Č.. XX, zastúpeného JUDr. Evou Hencovskou, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Bajzova 2, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 26.11.2020 č. k. 25C/35/2018-198 takto

rozhodol:

M e n í rozsudok vo vyhovujúcom výroku tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 11 590,60 eura s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 1 590,60 eura od 24.11.2018 do zaplatenia všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcom vyhovujúcom výroku žalobu zamietla.

Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 11 590,60 eura s 5% úrokom od 24.11.2018 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Týmto rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie o peňažnom nároku žalobcu titulom náhrady škody.

3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach zo dňa 17.3.2011 bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie, zároveň mu bolo vznesené obvinenie pre pokus o zločin poisťovacieho podvodu. Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 2.4.2015 bol uznaný vinným z uvedeného skutku. Po zrušení rozhodnutia krajským súdom, Okresný súd Košice I vec opätovne prejednal a rozsudkom zo dňa 20.4.2017 žalobcu spod obžaloby oslobodil a rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 24.4.2017. Ďalej vychádzal zo zistenia, že žalobca nepodal sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia. Na základe žiadosti žalobcu o náhradu škody Generálna prokuratúra listom zo dňa 23.11.2018 mu oznámila, že jeho nárok v celom rozsahu neuznáva. Žalobca v konaní uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 10 000 eur a nárok na náhradu škody, spočívajúcu v trovách konania vynaložených v trestnom konaní v rozsahu 1 992,16 eura.

4. Na základe uvedených zistení a po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že nárok žalobcu je čiastočne dôvodný. Súd sa v prvom rade zaoberal námietkou žalovanej, ktorá žiadala žalobu zamietnuť z dôvodu, že žalobca nepodal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok. Súd bol v prejednávanej veci toho názoru, že z výkladu ust. § 6 ods. 2 zák. 514/2003 Z.z. ale ani zo samotného účelu spomínaného zákona nemožno vyvodit' záver, že (len) nepodaním sťažnosti proti uzneseniu o začatí trestného stíhania sa žalobca dobrovoľne zbavil svojho základného práva na náhradu škody spôsobenej

nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu zakotveného v Ústave SR. Bol toho názoru, že zo samotnej skutočnosti, že žalobca sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal, nemožno usudzovať, že by sa opäť vzdal svojich práv, ktoré mu vznikli až v súvislosti s neskorším výsledkom trestného konania, keď bol spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa skutok stal, pre ktorý bol stíhaný. Vychádzal zo záverov súdnej praxe, ktorá extenzívnym výkladom dospela k názoru, že zrušenie rozhodnutia sa stáva bezpredmetným a nadbytočným v prípadoch, v ktorých rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti splnenia tejto podmienky, je neskorší výsledok trestného konania, t.j. v prípadoch, ak došlo aj k oslobodeniu spod obžaloby je potrebné realizovať rozšírený výklad aj na posudzovanie splnenia podmienky stanovenej v § 6 ods. 2 zák. 514/2003 Z.z., a preto nie je možné vychádzať z doslovného výkladu ustanovení zákona. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 1066/11, IV. ÚS 3719/10, aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 540/2016-33 ale aj na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/284/2018, 9Co/393/2018 a 9Co/393/2018. V tejto súvislosti poukázal súd aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2009 a 4Cdo/183/2009, z ktorých vyplýva, že pre posúdenie zákonnosti začatia trestného stíhania je rozhodný neskorší výsledok trestného konania. V danej veci bol žalobca spod obžaloby prokurátora rozsudkom Okresného súdu Košice I oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa vôbec skutok stal, pre ktorý bol stíhaný.

5. Pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie vychádzal súd predovšetkým z povahy trestnej veci, tiež dĺžky trestného stíhania a predovšetkým dopadu trestného stíhania do osobnej sféry žalobcu. Súd v tejto časti dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, pretože výsledkom trestného stíhania voči žalobcovi bolo zrušenie nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia, keďže bol spod obžaloby prokurátora oslobodený, keďže nebolo dokázané, že skutok, pre ktorý bol stíhaný sa vôbec stal. Súd preto námietky žalovanej, že nebola splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia, vyhodnotil za neopodstatnené.

6. Žalobca písomným podaním zo dňa 12.9.2018 podal na Generálnej prokuratúre SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, za ktorú požadoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 24 000 eur ako aj náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3 022,12 eura. Generálna prokuratúra uplatnený nárok na náhradu škody neuspokojila, keďže mala za to, že trestné stíhanie voči žalobcovi bolo vedené legitímne.

7. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca v dôsledku trestného stíhania utrpel ujmu najmä v osobnom, pracovnom a rodinnom živote. V tejto súvislosti poukázal súd aj na čestné prehlásenia bratov žalobcu S. a P. X.. Následky trestného stíhania podľa súdu predstavujú nemajetkovú ujmu, ktorá je v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, čo jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania. S poukazom na dĺžku trestného stíhania, samotný dôvod začatia trestného stíhania, nakoniec i jeho výsledok s poukazom na následky v osobnom, rodinnom, pracovnom i spoločenskom živote bol toho názoru, že nemajetkovú ujmu, ktorá žalobcovi vznikla nie je možné odstrániť inak ako priznaním zadošťučinenia vo forme finančnej náhrady, keďže samotné konštatovanie porušenia práv žalobcu nie je dostatočným zadošťučinením, a z tohto dôvodu súd žalobcovi priznal nemajetkovú ujmu vo výške 10 000 eur. V prevyšujúcej časti preto nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol.

8. Ďalej súd priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s vedením trestného konania v rozsahu 1 390,60 eura a na odmene znalca sumou vo výške 200 eur. Súd nepriznal žalobcovi úkon právnej pomoci za nahliadnutie do spisu 18.7.2011.

9. Súd priznal žalobcovi aj požadovaný úrok z omeškania vo výške 5% od 24.11.2018, t.j. od nasledujúceho dňa po doručení listu Generálnej prokuratúry SR, ktorým mu nepriznala požadovaný nárok na náhradu škody, do zaplatenia.

10. Výrok o trovách konania odôvodnil súd s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. majúci za to, že i napriek tomu, že žalobe nevyhovel v celom rozsahu, žalobca má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu vzhľadom na povahu sporu, kedy výška priznanej nemajetkovej ujmy závisí aj od úvah súdu.

11. Proti tomuto rozsudku vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania podala včas odvolanie žalovaná. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil a žalobu zamietol.

12. Za zásadnú skutočnosť, ktorú namietala aj v konaní pred súdom prvej inštancie považovala skutočnosť, že žalobca nepodal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť ako opravný prostriedok, ktorým by hájil svoje práva, o ktorých tvrdí, že mu boli predmetným uznesením poškodené, pričom práve v tomto súdnom konaní sa domáha odškodnenia za ich porušenie. Žalobca teda ako obvinený nepodal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť ako nevyhnutnú zákonnú podmienku na priznanie nároku na náhrady škody. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/568/2013 ako aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/827/2015. Vzhľadom na uvedené rozhodnutia konštatovala, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal, že by v jeho trestnej veci išlo o prípad hodný osobitného zreteľa. Neuviedol okolnosti, ktoré by vylučovali alebo znemožňovali mu podať sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Okolnosti, ktoré žalobca uviedol v súdnom konaní opisujú okolnosti celého trestného konania, avšak nie okolnosti hodné osobitného zreteľa, tak ako sú akceptované súdnou praxou. Žalobca bol o možnosti podania sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia riadne poučený, avšak napriek tejto skutočnosti sa rozhodol túto zákonnú možnosť nevyužiť.

13. Závery súdu prvej inštancie, týkajúce sa otázky splnenia, resp. nesplnenia zákonnej podmienky na priznanie nároku na náhradu škodu upravenej v § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. považuje za nesprávne a odporujúce prevládajúcej rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky.

14. Za nesprávne považuje rozhodnutie aj vo výroku vo vzťahu k príslušenstvu pohľadávky. Podľa jej názoru ust. § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. osobitne upravuje priznanie úrokov omeškania, pričom zdôraznila, že úrok z omeškania sa netýka náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Z celkovej súdom prvej inštancie priznanej sumy 11 590,60 eura pripadá na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu suma 10 000 eur. Je toho názoru, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia. Až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania.

15. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

16. Na základe podaného odvolania, odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce podľa § 379 v spojení s § 380 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné.

17. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a pri rozhodovaní vychádzal zo správneho právneho názoru, že zrušenie rozhodnutia, že nepodaním sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia sa stáva bezpredmetným a nadbytočným v prípadoch, v ktorých rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti splnenia tejto podmienky je neskorší výsledok trestného konania, t.j. v prípadoch, ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby, ktoré následne aj správne právne posúdil a žalobe čiastočne vyhovel. Ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, preto odvolací súd na skutkové zistenia na právne normy, ktoré uviedol súd prvej inštancie poukazuje a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje.

18. K odvolaniu žalovanej je potrebné uviesť, že toto nemožno považovať za dôvodné, ak vychádza z názoru, že žalobca ako obvinený nepodal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť ako nevyhnutnú zákonnú podmienku na priznanie nároku na náhradu škody.

19. Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatne rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

20. Podľa § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. právo podľa ods. 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedky podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

21. Zmyslom a účelom zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je ustanoviť podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to

spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, ktorým bola poškodeným spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Za predpoklady pre priznanie takejto náhrady škody tak už uvádzaný § 6 ods. 1 zák. 514/2003 Z.z. považuje okrem iného vydanie nezákonného rozhodnutia a tiež jeho zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom.

22. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák. 514/2003 Z.z. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery boli prijaté súdnou judikatúrou (porovnaj rozhodnutie NS SR 4MCdo 15/2009 a rozhodnutia Ústavného súdu III. ÚS 117/06, I. ÚS 320/16, I. ÚS 395/16 a iné).

23. Pre správnu interpretáciu § 6 ods. 1 prvej vety zák. č. 514/2003 Z.z. však nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia a doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematický a teologický. Z hľadiska teologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má zastavenie trestného stíhania (ak k takému rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konania končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestné čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšlo najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania (porovnaj R 2/2014).

24. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že za správny, treba považovať právny názor súdu prvej inštancie, ak uznesenie o vznesení obvinenia považoval za nezákonné i napriek zisteniu, že žalobca nepodal proti nemu sťažnosť ako riadny opravný prostriedok.

25. Striktnú požiadavku na vyčerpanie tohto opravného prostriedku treba považovať za prílišný formalizmus zakladajúci porušenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánov verejnej moci a to aj vzhľadom na to, že v trestnej veci bola podaná voči žalobcovi obžaloba.

26. Odvolanie v uvedenej časti odvolací súd preto považuje za nedôvodné.

27. Za dôvodné považuje odvolací súd odvolanie žalovanej v časti ohľadom priznaného príslušenstva pohľadávky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Je potrebné v tejto časti odvolania súhlasiť s názorom žalovanej, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia; až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania.

28. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci pohľadávka žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy ešte nevznikla, súd prvej inštancie pochybil, ak žalovanú zaviazal zaplatiť aj úrok z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy.

29. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k príslušenstvu pohľadávky tak, že žalovaná má povinnosť zaplatiť úrok z omeškania zo sumy 1 590,60 eura a v prevyšujúcej časti príslušenstva pohľadávky žalobu zamietol.

30. Výrok o trovách konania vyplýva z ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 3 C.s.p. podľa ktorých právo na náhradu trov konania má úspešná strana v spore, v danom prípade žalobca, preto mu súd priznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu. Je tomu tak preto, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Žalobca bol nepochybne plne procesne úspešným čo do základu. Výška závisela od úvahy súdu, ktorú nemohol nijako predvídať, pretože to objektívne nie je možné. Zamietnutie žaloby

v časti teda nie je prejavom procesného úspechu žalovanej, ale iba dôsledkom úvahy súdu. Žalobcu je preto nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, nakoľko mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu.

31. Uvedené rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).